

Mariusz Lubomski, Dancing

Była chwila, kiedy ty
Przystałaś dla mnie istnieć
Gdy z twej książki się wyrwałem
I wirowałem
Jak na wietrze liście
Ale powróciłaś tu
Ciągłe gra orkiestra
Tańczyć nikt nie przestał...
Zbliź się...

I znów naszą starą rumbę
Przyszło nam katować
Znowu przyszła nam ochota
Zacząć coś od nowa
I rozrastał się nasz taniec
Półśładki i półgorzki
Byliśmy ze sobą walcząc
Byliśmy ze sobą tańcząc
Dancing, dancing

A tancerze zawodowi
Tańczą już z przyzwyczajenia
Może trochę z powołania
Roztańczeni, zniewoleni
Wiedzą, że przypadek nieraz
Bywa lekki jak pantera,
Że figury w tańcu
Mają sto niuansów

Może tańczę zbyt nerwowo
Wybacz, jeśli łaska,
To dlatego, że powracam
Z odległego miasta
Pełno pereł tam i srebra,
Wiatru, nowych przeżyć
Rozsadzają mnie i duszą
Komu mam się zwierzyć?
Dancing, dancing...

Tak, samotnie i nieszczerze
Dziś się czuję tutaj
Mam uśmiechać się i kłaniać
Niczym orangutan
Co rozsiewa resztki wdzięku
Co już stracił wiarę
W to, że taniec jest radością
Ale tańczy dalej...
Dancing, dancing